

∞ Jak voní zmoklý beton... ∞

„Já z tebe toho svatouška vymlátím, chlapče,“
Kolikrát už to slyšel.
Kolikrát si přál, aby už bylo po všem, aby se mu to povedlo.
Kolikrát si říkal, že by to bylo lepší.
Kolikrát věděl, že je to marné.
Pokaždé myslel na ní...

„Lis, co tě trápí?“ pohladila jí po tváři a s ustaraným výrazem se jí zahleděla do očí. Medově zlaté oči se střetly se soumravně modrými hlubinami.
Odvrátila zrak: „Nic, jen to moc bolí,“ jeho to moc bolí, dodala v duchu...

... zase ho někam vlekli. Pro dnešek to skončilo...

Ležela v trávě, ustaraný obličej zabořený do hustých tmavých vlasů plných perliček rosy a slz, prsty hladila dlouhou svěží travu.

„To bude dobré,“ posílala mu v mysli útěchu, „vzpomeň si na deště, cos prožil...“ trhaně se nadechla a zavřela oči. Usnula...

V noci byl klid, i tady v kobkách bylo ticho. Horké ticho, které není nikde na zemi, ani v poušti. Poslepu nahnátl kousek uhlíku, co se mu zasekl za podkovou. Se zavřenýma očima se opřel o stěnu a druhou, zdravou rukou začal črtat na stěnu.

Uklidňovalo ho to, necítil se tak bídne. Ta tvář, ta milovaná tvář, tolikrát spodobněná tvář. Nemusel by jí kreslit, viděl ji pokaždé, když zavřel oči. Pohladil horkou stěnu, nezdála se mu teď tolik hrubá a nepřátelská. Tichý, lítostivý vzdech mu vyklouzl z hrdla. Syčivý zvuk slz vypařujících se, sotva zosobnily jeho pocity přerušil ticho. Ucítil mokré beton. Beton skropený jarní přehánkou, příliš slabou, aby zehladila, ale stačila provonět.

Obvyklý kulhavý krok strážného doprovázel ještě jeden pár kroků. Elegantních, nezadržitelných jako příchod Osudu, přibližovaly se neodvratně jako Armagedon. Na další kolo bylo brzy, takže to musí být...

„Lis, vstávej,“ někdo s ní lehce cloumal, aby jí vytrhl z nešťastného bezvědomí.

„Udělej to,“ zašeptala a otevřela uplakané oči.

„O čem to mluvíš?“ zeptala se udiveně Ema a zkoumavě pozorovala, jak se snaží zakrýt slzy, „Ty pláčeš?“ setřela jí rukou slzy a několikrát si je přehodila z dlaně do dlaně, „Pojď, půjdeme za Maminkou a pak je ukážeme Otci, bude rád,“ nabídla jí nakonec Ema ruku.

„Za tyhle ne,“ odpověděla smutně Lis. Vstala a nepřítomně následovala svou malou kamarádku.

„Nikdy jsem si nemyslel, že budu muset řešit *takovouto* situaci,“ sdělila silueta na prahu temnotě v kobce pánovitým hlasem, „Nech nás,“ přikázal pak přes rameno a udělal dva kroky vpřed aby se dveře kobky mohly zavřít. Strážcovy šmajdové kroky opět odezněly.

„Otče,“ chtěl vstát, aby před ním vypadal silně, odhodlaně a nezlomně. Dokázal se ale jen opřít o stěnu a zakryl tak kresbu.

„Synu,“ řekla už vlídněji postava. V tom jediném slově bylo ale i tolik výčitky...

„Mami, Mami,“ volala Ema a se světlem v očích utíkala k zády stojící ženě v dlouhých modrých šatech. Ta se otočila a jejím typickým konejšivým gestem Emu přivítala.

„Copak se děje?“ zeptala se a zdvihla zrak k druhé postavě.

„Lis zase plakala,“ zářila štěstím Ema a podávala Marii několik rtuťovitě stříbrných kapek.

Lis se loudavým krokem blížila od okraje oblaku a Marii se v tu chvíli vloudil do tváře výraz smutku, lítosti a se špetkou výčitky.

„Emo, půjdeš pomoci Abrahamovi krmit zvířata?“ neměla to být vlastně otázka, ale Marie té větě dokázala nasadit otazník. Věděla, jak Ema tuhle práci zbožňuje.

A skutečně, děvčátko zavýsklo a rychle odletělo pryč. Marie a Lis osaměly.

„Lisabey,“ oslovila jí Marie.

A je to tady, pomyslela si Lis, vždycky, když jí osloví jejím celým jménem a ještě ke všemu *takhle* tak vždycky...

„Sameranth, syn 665. pána Pekel a Žhavých hlubin,“ potrásl Vaetarunth rohatou hlavou, „tys měl být ten, na kterého se čekalo těch 665 generací, tys měl rozhodnout ten odvěký boj, založit na zemi Druhý Požár, nastolit Věčný Soumrak, měl jsi povolat Čtyři Tuláky, donutit Jeho, aby se vzdal a odešel jinam,“

Na chvíli se odmlčel, aby si Sameranth mohl plně uvědomit, jaké břímě na něm leží. On to věděl, kolikrát už to slyšel. Pak pokračoval: „Nic víc od tebe nežádám, než abys zkusil pochopit, co všechno máš v rukou, k čemu jsi byl předurčen a co se od tebe nejenom čeká, ale žádá,“ když se ani teď Sameranth nepohnul, Vaetarunth dupl nohou: „Tak promluv, u Velkého Světlohoše!“

„Promiň, Otče, to co žádáš, není málo a já to nemohu splnit, z hlouby svědomí nemohu naplnit Proroctví, bylo by to proti mému přesvědčení. Promiň,“ dodal šeptem.

„Pch, svědomí...“ odfrkl si Vaetarunth a naklonil se k synovi, „Ty musíš,“ řekl pak výhrůžným tónem.

„Promiň,“ opakoval ještě tišším hlasem Sameranth, „nemohu,“ Vaetarunth přiklekl a vlepil synovi políček. Ne proto, aby ho trestal, na to měl dost soudnosti a věděl, že Sameranth toho v tuto chvíli už moc nevydrží, ale chtěl ho probrat.

„Tohle jsem neslyšel,“ řekl káravým hlasem. Ano, hlas měl ještě stále poměrně klidný, ale špičky rohů mu rudozlatě žhnuly, sem tam vylétla jiskra a to znamenalo, že se už dlouho neudrží.

„Tak znovu,“ uchopil syna za bradku a otočil jeho obličej k sobě, „naplníš Věštbu. Já ti to ukládám, jako tvůj otec. Odpověz!“ zařval nakonec.

Sameranth se chvěl trochu strachy, bezmocí, lítostí. Zavřel oči: „Nemohu,“

Vaetarunth svěsil hlavu: „Dobrá,“ řekl tiše, sklopil hlavu a když se znovu napřímil jeho tvář byla kamenná, neústupná, nelitostná. Zračilo se v ní pevné rozhodnutí, kterého snad bude litovat, ale které je nevyhnutelné, nezvratné a konečné. Na rozích se rozžehl plamen, který začal tančit po stěnách kobky. V jeho světle vypadal Vaetarunth ještě hrůzněji a Sameranth ještě odevzdaněji.

„Zříkám se tě,“ pokračoval tímž tichým hlasem.

„Ne,“ hlesl Sameranth.

„Někdo jiný z mé krve, převezme tvé poslání a já se postarám, aby ho dovedl až do triumfálního konce, Jeho konce. Proroctví se naplní,“

„Ne,“ šepot byl sotva slyšitelný.

„A buď si jist, že ty s tím nic nenaděláš, protože to bude nad tvé síly,“

„Ne,“ slovo bylo spíš tušeno.

„Zříkám se tě tedy, budiž opuštěn všemi věrnými z tvé krve, na věky budeš bloudit v pološeru v polostínu, nebude ti nasloucháno ušima blízkých, přijdeš o svá privilegia,“ vstal a tyčil se nad Sameranthem jako kamenný stín.

„Ne...“, slzy se syčivě loučily a utíkaly vstříc Nenávratnu.

„Zříkám se tě tedy, a uvrhuji na tebe kletbu - nepřidáš se k nikomu z tohoto světa, budeš zapomenut svou rodinou, krví i rasou,“ udělal několik obřadních gest.

„Ne...“,

„Zříkám se tě tedy a ukládám ti život věčný a osamělý jako nejvyšší mnou udělitelný trest za neposlušnost vůči rodu,“ konečně jej uchopil na důkaz Ztvrzení.

„Ne...“,

„Nemám na výběr, chlapče,“ a jediným prudkým pohybem Sameranthovy rohy zlomil.

„Lisabey,“ opakovala Matka, pohládila po tváři a dlouze jí pohlédla do očí, „víš, že je to pošetilé a špatné,“ její hlas zněl trochu přísně.

„Špatné je to, co nás mění k horšímu,“ odpověděla Lis a velmi pečlivě si přepočítávala prsty na nahou, jestli jich je skutečně správný počet, „já mu pomohu, změním ho,“

„Víš, že to nejde, nemůžeš... nikdo z nás,“

„Ale Otec ano,“ odvětila Lis trochu vzdorovitě.

„Ale jen z vážných důvodů,“ pokárala ji Marie.

„Láska ti nepřijde jako vážný důvod? Cožpak nemáme pomoci lásky měnit věci k lepšímu? Vždyť to je naše poslání. Vždyť...“

„Tohle není láska,“ odvětila Matka, „je to soucit s nedokonalostí, tvrdohlavost smíšená s domýšlivostí a přesvědčením, že dokážeš změnit něco, co nelze odvrátit od zkázy a ztracení, změnit něco nemožného. To se blíží hříchu, maličká,“

„Ale tohle není nemožné,“ trvala na svém Lis.

„Chceš si hrát na Otce, a ani nechápeš základní principy,“ Marie trochu zatvrdila hlas a líčka jí zrůžověla - na svoje poměry byla rudá vzteky.

„Já prostě nemůžu zapomenout, na to žiji příliš dlouho, abych se těšila na Vykoupení skrze Smrt. A stejně bych si pamatovala,“ dodala.

„Nechci, aby jsi trpěla,“

„Přesto trpím, trpím nepochopením a zatvrzelostí svého okolí,“

„A budeš dál, už jednou jsi kvůli němu shořela,“

Lis bezděčně přejela rukou po místě za uchem. Žádná jizva, nic, ale stejně ho cítila. Polibek. První a poslední.

„Nechte mě jít,“ řekla tiše.

„Otec to nedovolí,“

„Pak odejdu i proti Jeho vůli,“ Lis odhodlaně pozdvihla hlavu.

„I kdyby tě pustil nebo jsi odešla, co pak? Stačí přeci jediný dotek, téměř jediný pohled a ...“

„Ale už bych přece nebyla taková, jako jsem teď, potom už bych si nepamatovala, nevzpomněla bych si, že to bolelo a bude bolet znova, protože znova už nebude. Zmizím s polibkem na rtech,“

„A to bys chtěla?“

„Copak takhle mohu plnit poslání? Slzy mnou prolité jsou bezcennými kamínky, jsou stejně vzácné, jako sůl v moři, jako... jako...,“ náhle zbledla, „Jako... ne, já to... to přeci nemůže, ne...,“ Děsivý výkřik se jí vydral z hrdla, bolest sta Andělů, prýštila v tom krevberoucím výkřiku z jediného. Marie jí zachytila, když ztratila vědomí...

... nepopsatelně dlouhý výkřik se nesl kobkami, opakoval se v ozvěnách, prolétl halami a sály, aby se nakonec rozbil o Bránu Pekel a po kouskách protekl, prosyčel a proplížil se skulinkami ven, kde odrážel jen zlomek utrpení. Pak nastalo ticho.

Sotva slyšitelné přerývané oddechování prozrazovalo v temné kobce místo, kde Sameranth leží.

„Miloval jsem tě, byl jsi jiný než tví bratři, proto jsi přežil, byl jsi cílevědomý, neústupný,“ Vaetarunth si prohlížel ulomené rohy, „a pak jsi potkal jí a změnil ses. To bych od tebe nečekal, že zaprodáš Předurčení,“

Sameranth neodpovídal.

„Miloval jsem tě a tys mě zklamal,“ odhodil rohy do kouta kobky, „Jdi si kam chceš,“ jeho srdce se zatvrdilo, plivl si pod nohy, „Jdi si kam chceš, třeba do modravých Nebes,“ dodal posměšně.

„Proč?“

Sameranth dlouho ležel v nejtemnějším koutě kobky, občas pohladil uražené rohy jako mrtvého přítele. Tvář mu pláčem trochu zchladla, takže v tenkých pramínkách proléval svůj žal a bolest a pod jeho hlavou vyprahlá zem a kámen pocítil dosud nepoznaný slaný dotek slz.

Po dlouhém tichém smutnění upadl do trhaného spánku.

Stáli ve sněhové vánici na vrcholu světa, hleděli si do očí a nic neříkali. Ona měla mezi perutěmi vločky jako perly, on se halil do mlhavého závoje, když se sníh těsně nad jeho tělem měnil v páru.

Ona plakala křišťály...

Probudila se. Záhy toho litovala, nemohla ani zdvihnout ruku natož roztáhnout křídla. Křídla... Tak moc chtěla pryč, daleko, jinam... za ním. Věděla, že jí potřebuje, cítila to.

Cožpak jí neučili pomáhat druhým? Těm, co to potřebují? Těm, kteří nemají už nikoho jiného, kdo by je pochopil a ona je má utiřit? Cožpak se o to nesnaží? Proč to nechápu?

Ještě chvíli hleděla na stromy nad sebou a pak se tiše rozplakala. Plakala jen očima a duší, na víc neměla sílu. Vlasy barvy noci pod její hlavou chytaly slané perly do své měkké náruče. Plakala dlouho. Plakala z hloubky žalem svázaného srdce.

„Proč? Víš...“

Cítil, jak mu na tvář dopadají kapky deště. Lehkého vonícího deště. Vdechoval klidně vůni mokrého betonu jako TENKRÁT. Ano, tenkrát, kdy se poprvé zřekl svého úkolu, zapomněl na svou povinnost a kvůli tomu teď zaplatil daň nejvyšší. Nemohl jinak, pořád ji viděl...

...byla tam. Ten muž skoro spadl, strčil do něj málo. Byl překvapený, že ji vidí. Ne, že by Anděly nevidal, ale že se neschovala... Sotva se otočil, byla pryč...

„... svět není takový, jak říkáš...“

V myšlenkách jí vířila bouře. Nespoutaná, divoká, nádherná ve svém běsnění. Nikdy nic podobného nezažila. Bylo to jako TENKRÁT. Byla zmatená, nevěděla co dělat. V té chvíli zapomněla na své poslání a svou povinnost. Ze spaní se smutně usmála...

...a on tam jen stál. Ten muž skoro spadl, sotva ho stačila chytit. Naprosto ji vyvedl z rovnováhy. Ne, že by nikdy neviděla Démona, ale že se na ní nevrhl... Sotva se ale otočila, zmizel...

„... je to špatné...“

Milosrdné bezvědomí mu dodalo trochu sil. Klekl si čelem ke zdi, čím dřív začne, tím dřív skončí.

Kobkami se rozlehl drásavý zvuk. Zvuk, který je cítit po spálených vlasech a krvi. Opakoval se několikrát, sem a tam, sem a tam, sem a tam... Byl to zvuk nenávratný, definitivní, odevzdaný a vepsal se do duší všech tvorů, kteří ho slyšeli. Každý se zachvěl.

Úlomky rohoviny se snášely jako vločky, které ani tady nemohly roztát. Dopřál si trochu oddechu, aby mu odlehlo z uší a zbavil se zvonění v hlavě. Po chvíli pokračoval...

Zatínala prsty do polštáře, vnímala jeho bolest, oslepující drásavou bolest. Chtěla mu od ní ulevit, alespoň trochu. Věděla, že to pozná. Na čele jí vyrašil studený pot. Vydrž, brzy to skončí...

Skončilo to. Ohmatal si hlavu. Krůpěje krve mu ukázaly ta místa, kde zašel příliš daleko. Nelitoval jich. Smutně se usmál na rohovinové piliny, které si smetával z ramenou a hrudi, na ulomené rohy v koutě, na její kresbu. Dotkl se jí rukou potřísněnou od krve. Budu tam...

„Je ti líp?“ Ema měla v očích obavy a soucit, pohládila Lis po vlasech a ta jen lehce nadzdvihla koutky úst ve smutném úsměvu. Na víc se necítila.

Bylo jí hůř, než tenkrát, když vstávala z popela. Tenkrát to bylo tak náhlé, že ani návrat si příliš neuvědomovala. Bylo to jako hluboký spánek, ani nevíte, jak se proberete, kolik uběhlo času a kde to jste. Ale teď?

Stále cítila ten pocit beznaděje, nemohoucnosti, touhy mu pomoci a neschopnosti ani zdvihnout ruku nebo promluvit či se dokonce jen nadechnout. Občas se jí na patře v ústech usadila ta odporná pachut' po spáleném peří, vždycky se jí chtělo začít zvracet.

Za posledních pár dní se jí skutečně udělalo lépe po fyzické stránce, ale uvnitř byla prázdná a plná zároveň. Něco v ní zemřelo společně se spálenými křídly, a to co zůstalo? Holé podrápané zdi, rozdrásané zoufalstvím, bezmocí, strachem a steskem, skvrny zaschlé krve mezi škrábanci značily prolité slzy, které ve skutečnosti hrály všemi odstíny červené od červánkově růžové po karmínovou barvu krve.

S obtížemi se napila, teď už sama. Ema jí pozorovala. Po chvíli vstala a naposledy pohladila Lis po vlasech: „Spi,“ znělo to trochu jako příkaz, ale byla to prosba a přání přítele, „přijdu zas zítra,“ a políbila ji na čelo.

Ještě chvíli pozorovala oblaka nad hlavou nepřítomnými očima a v myšlenkách byla jinde a nebyla sama. Nakonec usnula.

„... už se stalo...“

Samovi nebylo zle, ale nebylo mu ani dobře, cítil se jako mýdlová bublina.

Už tomu bylo týden, co se vybelhal z kobek, prošel osamělými sály a halami. Tedy mohlo by se zdát, že se celé Peklo přestěhovalo, že nechtělo zůstat na tom samém místě jako on, že odchází nepovšimnut, že jej neviděla jediná černá duše. Jeho odchod byl však bedlivě sledován utajenými očima zvěďů.

Brána byla zavřená, ale jediný pohled na něj jí prozradil, že on tu nemá co dělat a že se musí připojit ke svému rozdrobenému náрку, kterému odolala předtím.

Ležel na dně kaňonu, pod hlavou kámen, bílé vlasy rozhozené a vzpomínal. Teď už mu bylo lépe. Alespoň po těle. Rány už se zahojily a rohy začaly opět pomalu dorůstat. Zřeknutí je symbolické vyhoštění ze společnosti, tu bolest nikdo nezapomene a musí s ní žít navěky. Démoni stejně jako Andělé se uzdravují rychle a je jen velmi málo věcí, které je dokáží zničit. Ovšem bolest vnímají intenzivněji.

Zhluboka se nadechl a zavřel oči. V temnotě, kterou viděl se zhmotnila ona. Byla bledá, vypadala sklíčeně, ale stejně z ní sálal takový klid a mír. Zářila jako jiskra naděje v moři šedi, bolu a žalostné opuštěnosti.

„Já počkám,“ posílal jí v myšlenkách něžné vzkazy, „věčnost je tu jen a jen pro nás,“

„Bude se to opakovat,“ sdělila Marie s úzkostí v hlase postavě na trůnu, „nic s tím nenaděláme. Ani ty ne,“

„Ty přeci víš, kdo to je,“ řekl On a opřel se, „Ty víš, kdo to je, co má způsobit a co se nesmí stát a přesto ses ho právě *zastala*?“ v jeho hlase zněla drobná výčitka.

„Vždyť ale i mě se dostalo odpuštění a mému synovi také,“ Marie už byla pevně rozhodnuta, na čí straně stojí, „tenkrát se také stala chyba, ale tvá velká prozřetelnost jí dokázala využít. Tvé dílo a záměry se nakonec povedly byť o několik století dříve,“

„Co je něco jiného, jeho jsem potrestal, protože jsem na to měl právo, nyní to právo nemám, nemohu s Bnížetem uzavřít dohodu, jako obyčejný smrtelník, kterému se stala křivda,“ zachmuřil se.

„To dítě dělá stejnou chybu a platí za ni víc, než já a Ježíš dohromady,“ Marie přistoupila k Otci, „Je to samé, jako tenkrát, ale děje se to někomu jinému. Víím, víc to bolí, protože je to jedna z tvých dcer, ale...“

„Co ty jsi také,“ přerušil ji, „a tobě jsem nejen odpustil a vzal tě na milost, ale pomohl ti zapomenout, umírnit tvou bolest, která, stejně jako teď, nebyla namístě. Vzal jsem tě na Milost Nejvyšší, protože jsi pochopila svou chybu a pošetilost a rozhodla ses pro život, jaký zde žiješ, rozhodli jste se vy oba,“ dodal.

„To z úcty k tobě,“ sklopila Marie zraky, „ale jeho jsem také milovala a on byl pro mou lásku také ztracen. Všemi. Ta bolest se znova probouzí,“ v očích se jí objevily slzy, „Vím, že jsi spravedlivý, ale nedělej znova to samé rozhodnutí,“ prosila už šeptem. Chtěla říci chybu, ale bála se. On to však věděl.

„Říkáš teď, že mám být miloslivý a odpustit všem?“

Tiše stála.

„Še mám vzít na milost i... i Jeho?“

Neodpověděla.

„Še nyní tu je Čas Oðpuštění?“

Neznatelně přikývla, ale spíš v duchu.

„Čo když tím ale všechno skončí?“

Marie zdvihla hlavu: „To se nestane, Otče, ty to víš,“ sice si nebyla plně jistá, ale něco takového se přece nezapomíná přes noc.

Otec se zasmušil: „Derh mě řeðy, porozmýšlím,“ avšak již teď věděl odpověď, která mu zlatorudě žhnula v ledových pláních a kynula na pozdrav.

Uplynul další týden, Lis mohla chodit na krátké procházky a začala pomalu rozvíčovat dorůstající křídla...

„...ještě ne...“

Uběhla snad celá věčnost, všechno nekonečno. Stopy po zjevných ranách se zahojily, avšak uvnitř Sam ryčel bolestí...

„...jsem tu...“

Pokud chtěl být Spravedlivý a Milostivý, neměl na výběr. Netoužil se s ním setkat, avšak to vlastně nebude nutné. On sice mohl do nekonečna zapírat, ale to se mu nechtělo. Odráželo se to na tváři Země a to nebylo dobře. Hurikány, záplavy, sopečná činnost... Ano, jedna jediná lidská vlastnost, kterou by mu nikdo nikdy nepřikrkl, neboť On byl Dokonalý a Věčný, a ta jej ovlivňovala jako smrtelníka. Chtěl mít klid. Netrápily ho noční můry, nestíhaly ho stíny minulosti, neboť On byl všude a nikde, vždycky bylo tady a teď, avšak něco mu na klidu ubíralo. Staré rozhodnutí.

Náhle se napřímil. Dobrá tedy, udělá to, co je podle ostatních správné, avšak bez trestů se to neobejde.

Vůně mokrého betonu, blikavý tanec blesku...

„...chtěl bych ti něco říct...“

Ležela na zeleném loži. Zdál se jí sladký sen, byl tak opravdový, zažívala něco, co bylo neskutečné, nemožné. Ve snu viděla Sama. Avšak nejen viděla, ona... ona se ho dotkla. Lis ze spánku plakala, usmívala se a plakala. Slzy měly lehce narůžovělý odstín, jako růžové perly. Plakala lásku.

„...ano?“

Pozoroval mračna. Nebyla podobná žádným, které zatím viděl tento svět. Byla to osudová oblaka, která věštila Zlom. Takové mraky byly naposledy při Hašení, lidé tomu říkali Potopa světa. Často o takových mračnech slýchal od otce a ten zas od svého a ten také...

Seděl tam dlouho. Nad hlavou mu plynuly věky a vlastně se nic nezměnilo. Ve zlomku vteřiny myslel na všechno. Vstal. Ukončí to tedy, ať se stane, co se stát má, On už do toho zasahovat nebude.

Pokynul rukou ke hvězdám, Měsíci i Slunci, které rotovaly nad Jeho hlavou. Zdvihl se vítr, který hnál mračna jako chuchvalce vaty. Na Zemi se nehnul ani lísteček.

Stál uprostřed ledové pláně. Dlouhé bílé roucho stejně jako stříbrný vous a dlouhé vlasy česal ten vítr, co nebyl ze žádného světa. Kousek od něho prorážel nedotčenou ledovou kru sloup posetý drobnými značkami, písmem v několika set jazycích a ochrannými symboly. Tyčil se jako První Strom zasazený v Rajských zahradách a ve svém srdci ukrýval... co vlastně?

„...víš, já...“

Někdo jí hladil po vlasech. Přitulila se k němu.

„Lisabey,“ Marie jí políbila na čelo.

Lis sebou trhla. Otevřela oči a zahleděla se do těch průzračných, čistých a laskavých oken do jiného světa. Posadila se.

„Tvoje křídla jsou už skoro v pořádku,“ pohládila je zlehka Marie, „měla bys zkusit, jestli jsi nezapomněla létat,“

„A kam bych asi tak letěla?“ zeptala se nechápavě Lis a objala si kolena, „nedokáží už plnit své Poslání, necítím se na to být zase Strážce, já prostě...“

„Měla by ses podívat třeba na některá místa na Zemi, to by ti třeba pomohlo najít... ztracenou víru,“ Marie se usmála, „lidé na Zemi tomu říkají Dny volna,“

Lis si opřela bradu o kolena a zamyšleně se usmála: „Hm, a to by šlo? Nikdy jsem o ničem podobném neslyšela,“

Marie se zahleděla někam mezi hvězdy a Slunce: „Hodně věcí se teď změní, víš?“

„Nerozumím,“

„To nepotřebuješ,“

„Ale...,“

„Nic neříkej, nechťj nic vědět. Stačí ti jen to, že vím, za kým stojím a že se všechno urovná,“ znovu Lis pohládila po vlasech.

„... co?“

Něco ho vzbudilo. To jsou ty nejhorší chvíle, vzbudit se a nevědět proč. A znova, ta chvilková absence zvuku.

Vstal. Tedy měl to v plánu, ale v ten moment mu někdo klečel na prsou. Chtěl ho udeřit ale nemohl ovládat ruce. Jeho tělo se jen dívalo, jak s ním zacházejí jiní.

„Takže tady ses schoval,“ zazněl od vchodu do jeskyně hlas, který zněl jako pomalu se valící jazyk lávy. Zazářily oči.

„Strýc, tedy tvůj otec, by tě rád ještě k něčemu použil,“

„Tak proč nepřišel sám?“ Sam se přinutil neomdlít. Tohle bylo zlé.

„Přece se tě Zřekl, to si snad nepamatuješ?“ postava se přiblížila a zlehka přejela rukou po špičce jednoho čerstvě narostlého roku, „Jak víš, k obřadu Předání poslání je třeba kus z původního nositele úkolu,“

„V kobkách zbyly mé rohy,“ zasyčel Sam. Začalo se mu dělat velmi zle, před očima mu tančila žlutá, zelená a modrá světla.

„Hmmmm,“ protáhla postava a usadila se Samovi za hlavu a položila ruce na jeho rohy, „to je pravda, ale tohle Poslání není obyčejné, k tomu potřebujeme něco víc než rohy, kopyto nebo ocas, to jistě chápeš,“

„Co tedy chceš?“ hlesl Sam.

„Hádej,“

„Tobě se tohle všechno náramně líbí, že sestřenko,“ bolestivě zkrivil tvář, „vždycky si chtěla být něco víc, než jen Trapič, proto si pořád slídila, abys díky intrikám a lžím dosáhla svého. Proto ses velmi nenápadně zbavila mých bratrů, ani mě nezajímá, jak ses jich zbavila, ale vím, že za to můžeš ty. Proto jsi mě neustále sledovala, nemohla sis prostě pomoci. Tys prostě...“ nedořekl. Ozvalo se zlověstné praštění znějící jako lámání suchých stromků. Bolestně zkrivil tvář, z očí mu vyhrkly slzy, ale nevydal ani hlásku.

Teandris se zle usmála: „Vaeratunth ti tak slepě věřil, že jsi to ty, kdo povede jeho legie, že tě vlastně nehlídal. Ty ho vlastně nezajímáš, jeho zajímá Poslání, víš?“ mluvila jako k malému děcku a při tom velmi pomalu přenášela váhu na jeho rohy.

Ochromení trochu povolilo, ale ne dost, aby se mohl Sameranth bránit. Mohl se jen bezmocně prohnout a pokoušet se trochu rohům ulevit. Čerstvě dorostlé bolí snad ještě víc, než vyrostlé poprvé.

„Dáš mi své srdce?“ zašeptala mu do ucha.

mlčel.

„Neříkej, že se ho nechceš zbavit, uleví se ti, třeba se pak vrátíš... rozumnější,“ a zase se zle zasmála. Tiše, ne bouřlivě. Ona se zasmála tak, jak by se smála časovaná nálož při odtikání poslední sekundy.

„A dělat ti poskoka? Ani mě nenapadne,“ zasyčel.

„Takže ty radši zemřeš?“ nadzdvihla Teandris lehce obočí, „To není problém!“ vyhrkla v zápětí. Tentokrát nevykřikl. Celé jeho tělo se zkroutilo bolestí, natolik už sebou vládlo. Stínovec, který mu seděl na prsou byl odmrštěn ke stěně.

Teandris si pohazovala s rohy a samolibě se usmívala. Sameranth se pokoušel myslet na něco jiného, ale pohled na Teandris a bolest hlavy mu v tom bránili.

„Lituji tě,“ hlesl po chvíli Sameranth a zdvihl se na kolena.

„Ty mě lituješ? To ty jsi tu k pláči, kdybych věděla jak ta emoce vypadá, určitě bych jí teď prožívala, ale já si to prostě nedovolím. Jedinou emoci, kterou chci v životě zažít, je pocit vítězství, pocit triumfu, pocit dobře odvedené práce... pocit, že jsem ti ublížila,“

Sameranth zdvihl hlavu a pohlédl Taendris do očí. To, co v nich viděl jej donutilo k zoufalému pokusu. Skočil po ní a přitiskl k zemi.

„To neuděláš,“ cedil skrz zaťaté zuby a bolest.

Uchopily ho dva páry rukou a velmi důrazně ho odtáhly od Taendris, která se trochu překvapeně sbírala za země.

„Řekni mi jediný důvod, proč bych to neudělala,“ zahleděla se mu do očí.

„Protože bych pak dokončil Poslání,“ chladně jí pohled oplácel.

Chvilí bylo ticho, než se Taendris usmála: „Ale ty už nebudeš schopný nic měnit, ty budeš mrtvý,“ řekla hlasem, jakoby mu vysvětlovala tu nejprostší a nejlogičtější věc na světě...

„... ty jsi...“

Bylo to příjemné, na nic nemyslet, jen se tak vznášet. Tolik jí to chybělo. Po chvíli bezcílného přeletování se chytla teplého proudu, kterým se nechala unášet a znovu si vybavovala rozhovor s Marií.

„...podívat se na nějaká místa na Zemi...“

Proč na Zemi? Co je tam tak pozoruhodného? Kromě lesů a pouští tam jsou špinavá města, kterých se mají stranit, tam se smí jen za Povinnostmi.

Proletěla už nad modrozelenými hlubinami moří a oceánů, nad mořem zeleného vlnícího se pralesa.

Ted' pod sebou měla poušť s hlubokou jizvou údolí, kterým se vinula tenká stříbrná žilka říčky. Ani nevěděla, jak se jmenuje, ale přitahovalo jí to k němu.

V okamžiku sebou trhla, něco nebylo v pořádku. A znovu. To prázdno, to neobyčejné ticho. Bylo to, jakoby vletěla do bubliny Naprostého Ticha. Na vlnách horkého vzduchu začala ve spirále klesat níž, nebála se, že ji někdo uvidí, tohle místo bylo tak horké, že zde žádný živý tvor nemohl přežít.

Ale někdo přeci, někdo, kdo znal i větší žár než ten, co panoval v Údolí Smrti...

Náhle zjistila, že klesá rychleji, než by chtěla. Pak jí křídly projela ostrá bolest, jakoby je někdo řezal na kusy. Potlačila výkřik a s vypětím všech sil se jí podařilo přistát na skalisku. Zhluboka dýchala a pokoušela se zbavit jiskřiček, které jí zastíraly výhled. Je blízko, pomyslela si, a někdo je s ním. Rozhlížela se po dně kaňonu, po jeho holých stěnách. Všechno se tetelilo horkem a očekáváním, celé údolí se chvělo předzvěstí něčeho zlého.

„... já vím...“

Došel až k ledovému monolitu a po chvilce váhání se ho dotkl. Nic se nestalo. Zamračil se. Zkusil to znovu, tentokrát oběma rukama. Nic. Jen mrazivý vítr kroužil kolem, cuchal mu vlasy, tahal za roucho a přesto nemrazil.

„Měl by to i slyšet,“

Marie stála kousek za ním a vůbec nevypadala, že jí ten ledový víchř nějak vadí. Sklopila oči a nepatrně se usmála.

Také se pousmál a nadechl se.

„Odpouštím ti,“ zahřměl pak Jeho hlas.

Vítr přestal svištět kolem, všechno jakoby se zastavilo, částčky vzduchu ustrnuly v pohybu. Ledový sloup začal hrát všemi odstíny zelené, symboly na něm se rozzářili zlatostříbrným světlem a jakoby se propalovaly k jádru. Po chvíli z vypálených symbolů začala stoupat pára a v prstencích se stáčela směrem k popelavě šedé obloze.

Zahlédla ústí tunelu. Neváhala ani okamžik a střemhlavým skokem se vrhla ze skaliska. Doklouzala na zem a ukryla se za balvanem, který zpola zakrýval vchod do jeskyně. Zaslechla hluk, překvapivé heknutí a šepot. Po chvíli ticha řekl ženský hlas podobný odkapávajícímu jedu: „Řekni mi jediný důvod, proč bych to neudělala,“

„Protože bych pak dokončil Poslání,“ odpověděl jí... Sam!

Ozval se smích při kterém tuhla krev v žilách: „Ale ty už nebudeš schopný nic měnit, ty budeš mrtvý,“ řekla hlasem, jakoby vysvětlovala tu nejprostší a nejlogičtější věc na světě.

„... chci ti říct, jak moc...“

Obelisk začal prskat. Oba stáli opodál a pozorovali ten nevidaný jev, který už nikdo nikdy neuvidí.

Když už to vypadalo, že popraskala každá píď, sloup se odspodu začal bortit. Jeho špice, která byla zahalená v oblacích a tudíž neviděna, se teď řítila k zemi. Všude kolem se kutálely a pršely malé kousičky ledu, který ale netál. Střípky vypadaly jako smaragdy odrážející perleťový lesk oblohy. Sprška ledové tříště se změnila v oblak nazelenalého sněhu, byl tak jemný že tvořil mlhavý oblak kolem základny bořícího se obelisku. Ledový déšť po zdánlivě nekonečné chvíli ustal a suché praštění se změnilo ve hvízdavé ticho rušené zase jen tím zvláštním větrem.

„Víš, jak se dostat zpět... nebo jinam,“ dodal s drobnou pomlkou, „uřít, žr
víš, na dřláš,“ a s těmito posledními slovy odešel.

Lis byla nejprve ochromena strachem a hrůzou, ale náhle si uvědomila, co se může stát a co se děje a věděla, že to chce změnit. Kdyby mohla vidět samu sebe, všimla by si, jak se rozzářila. Vztyčila se a rozhodným krokem zamířila k ústí jeskyně.

„... nemusíš to říkat, já vím, že...“

Nejprve nebyl schopen slova. Pak si uvědomil, že Taendrisino myšlení je zcela odlišné. V zápětí si na zlomek vteřiny uvědomil, že býval také takový a zatoužil nemít city a znovu se stát tím, čím byl. Bylo to tak jednoduché...

Taendris to vycítila a ušklíbla se: „Chtěl bys zpět?“ stála u něho tak těsně, že cítil její hlad po utření, „beztak jsi všechno ztratil,“ přistoupila k němu a pohládila ho po tváři, jako malé dítě, „kdyby se chtěla vrátit, už tu dávno je. A pokud by tu byla, znova by zemřela a to jen proto, že jí prostě mít nemůžeš, nemůžeš objímat sněhovou vločku nebo rampouch. Ona je stejná. Stejně chladná,“

Ozvalo se plesknutí, když jí Sam udeřil hřbetem ruky. Taendris zavravorala vzad. Sam se s údivem díval na svou ruku, která na hřbetě vypadala, jako popálená. To přece není možné.

Mezitím se Taendris vzpamatovala a tasila s tichým *dzink* svou plamennou čepel. Zbraň se okamžitě rozhořela tmavooranžovým ohněm. Chystala se přikázat Stínovcům, aby se chopili Samerantha, ale nestihla to.

„Nedělej to,“ ozval se tichý hlas od vchodu a do jeskyně se vlila záře. Ne, ona vkročila. Stínovci se rozplynuly jako ranní opar pod dotyky slunečních paprsků.

„...Proč? Chci, abys to věděla...“

Jakmile ulehla ledová mlha a začala se převalovat po planině směrem od trosek obelisku, uprostřed ledově zelených sutin se cosi pohnulo. Marie přistoupila blíž.

„Je po všem, Lucie,“ zašeptala a v očích se jí zaleskly slzy, které syčivě skanuly na ledovou zem. Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Na tváři jí spočinula teplá ruka. Lehce si ji přidržela.

„Tys věřila... vědělas, že se to stane,“ lehce jí políbil na tvář. Trochu jí zamrazilo, ještě zcela nerozmrzl. Nepatrně přikývla. Stáli tak celý věk, nebo možná několik vteřin.

„Musíme jim pomoci, když víme, co by je čekalo,“ řekla nakonec.

„Děje se to znovu?“ podivil se Lucifer.

Znovu přikývla a položila mu hlavu na rameno. Příjemně hrálo. A jakoby to bylo včera, kdy ji zavedl na vrchol nejvyšších hor a znovu a znovu jen kvůli ní nechal vycházet slunce. Plakala tenkrát křišťály.

Lucifer se však zachmuřil. Nechtěl, aby se to všechno opakovalo. Nebylo by to správné ani spravedlivé. Rozhlédl se kolem novými očima a pousmál se.

„Víš, kde jsou?“

„...“

„Myslíš, že obyčejný Anděl, jako ty, se může postavit vyslanci Pekla a vykonavateli Předurčení?“ ušklíbla se Taendris.

„Ty nejsi vykonavatel a nikdy nebudeš,“ řekla teď už naprosto klidně Lisabey, „tím je totiž ještě stále on,“ a upřela pohled barvy mořské hlubiny na Sama, „a on nedopustí, aby se Prorocství naplnilo,“

„Ale ty s tím nic neuděláš, nemůžeš vést ruku proti jeho vlastnímu Otci,“ postoupila Taendris s taseným mečem k Lis, „já ti to nedovolím, protože na tuhle chvíli jsem čekala dlouho. Čekalo na ni mnoho generací od samotného Světlohoše...“

„Vím, jak dlouho se na to čeká,“ přerušila ji Lis, „přesně od Narození,“ lehce se usmála. Ona už všechno pochopila.

„Jak to s tím souvisí?“ zamračila se Taendris, „Ne, nechci to vědět, minulost mě nezajímá, ale vím, jak vytvořit budoucnost,“ s těmito slovy zasvištěl meč vzduchem a naplnil okolí Tichem. Nic se nepohnulo. Potom se Lisabeyiny oči rozšířily, když viděla, co Taendris učinila. Nevěřila tomu.

„Jdeme pozdě,“ zadrhl se Luciferovi hlas. Cítila to i Marie, ale...

„... miluji tě...“

Sameranth neudělal nic, jen se trhaně nadechl a opřel o zed'. Taendris se usmála a položila mu ruku na hrud'.

„Ne...“ uklouzlo Lis z němých rtů.

Někdo uchopil Taendris za ruku, která spočívala na démonově hrudi. Škubla sebou, jakoby ji spálilo ledové ostří. A skutečně, na zápěstí se jí začala tvořit jinovatka. Ledové květy postupovaly k lokti.

„Tys...“ začala protestovat.

„Pusť ho, nebo to už nedokáže nikdo zvrátit,“ zazněl jí v uších tichý, ale nesmlouvavý hlas. Z obličej se jí ztratila všechna barva. Pomalu začala ustupovat od Samerantha, který se sesul k zemi.

Lis k němu přiklekla a těsně nad jeho tělem přejížděla rukou nad ošklivou ránou, která se Samovi táhla od pravého boku k levému rameni. Tolik se ho chtěla dotknout a ulevit mu od bolesti.

Taendris poklekla na koleno, sklopila hlavu. Lucifer se na ni mračil.

„Netušila jsem, že žiješ, Světlohoši,“ mluvila Taendris rychle.

„Já netušil, co se celou dobu dělo,“ odvětil jí chladně Lucifer, „vím, že nejsi viník, že jen plníš rozkazy,“ pokračoval smířlivějším tónem, „vyřid' nynějšímu pánu Zhavých hlubin, že je po Hašení,“

Taendris zdvihla hlavu a v očích se jí zračil údiv: „Ale boj ani...“

„Vyřid' mu to,“ řekl znovu Lucifer.

Zmatené Taendris se zle zablýsklo v očích. Už nepřemýšlela. Zkrivila ústa ve zlý úsměv, chytila Samerantha za ruku a v oblaku kouře zmizela.

Světlohoš se otočil. Jeho oči se střetly s Mariinými.

Lis měla v očích žal celého světa. Marie jí chytila za ramena a otočila k sobě: „Rozhodni se. I když je zbytečné to říkat, rozhodni se, tady a teď. Bez možnosti návratu. Rozhodni se podle srdce. Rozhodni se tak, jak jsem to já nedokázala,“

Lis na ni zprvu hleděla rozšířenýma očima, ale pak pochopila. Slzy jí smyly všechnu pochybnost. Přikývla.

„Ať uvidíš cokoli, udělej přesně to, co chceš,“ Marie ji přitiskla k sobě, „bude to dobré uvidíš,“ byla si tím skoro jistá, v srdci jí však klíčila pochybnost.

„... a vždycky budu...“

Všechno zlé už přece mělo skončit, pomyslel si skrze mlhu bolesti, ona tam přece byla. Ztěžka otočil hlavu. Ruce i nohy měl připoutány řetězy ke kamennému oltáři. Věděl, co je to za místo a myslí se odevzdal Osudu. Uvědomil si, že z něho budou získat nejen Poslání, ale i jeho čiré zoufalství a rozhodl se, že to jim nedopřeje. Bude myslet na ni. Bude myslet na tu, která jej jediná dokázala vidět jinak, která ho dokázala změnit, trochu přetvořit, ale hlavně ho milovala a pro něj jednou shořela. On pro ni teď zemře. Zdálo se mu to spravedlivé.

„Ty nezemřeš, to by bylo jednoduché,“ přejela mu Taendris rukou po zvolna se zacelující ráně. Zachvěl se pod jejím dotykem, který byl plný opovržení, „Tu bolest z tebe dostanu třeba po kouskách, budu jí z tebe odlupovat“

Věděl, že ve stavu, v jakém se teď nalézal, byl čitelný jako kniha. Znovu upnul myšlenky na ni a smutně se sám pro sebe usmál.

Vaetarunth nevěřil svým očím, natož uším. Všechno chápal a nelíbilo se mu to. Když První odešel, začal jednat. Kázal uzavřít veškeré vchody. Nikdo obřad nepřeruší.

Ještě před chvílí se ho skoro dotkla a teď byl znovu pryč. Je to špatně, Světloňoš přece řekl, že je po všem, tak proč ji to znovu bolí. V křídlech jí zacukala jeho bolest.

„Musíme si pospíšet,“ pošeptala Marii.

Ta jen přikývla, ale mlčela.

Nevěděla, kam Lucifer odešel, ale byl tam už příliš dlouho. Proč prostě nejde na místo, kde je Sam, určitě to ví, a neřekne, ať ho nechají jít? Má přece tu moc, on byl První.

Konečně se vrátil. Ve tváři měl vepsanou bolest.

„Cesty jsou uzavřené, nikdo se tam nedostane,“ viděl, jak se Lis zaleskly slzy v očích, „rozhodně ne já,“ dodal s lehkým vidoucím úsměvem, „i kdybych ti měl dát věčnost, pomohu ti. Odčiním tak nejen tvoji ale i Mariinu bolest,“ všechnu bolest, co jsem způsobil, dodal sám pro sebe.

„... nevzdám se tě...“

Šest set šedesát šest svíc vzplanulo jediným plamenem. Ležel uprostřed třech navzájem propletených šesticípých hvězd, které byly vyryty do rudohnědého kamene. Násilím vyhnané rohy jej tížily víc, než okovy. Zavřel oči. Byla tam. Jako jiskřička v moři, jako hvězda. Zhluboka se nadechl. Cítil vůni svěží trávy, města po bouřce, jehož ovzduší se tetelí vzpomínkou na tanec blesků mezi kapkami deště, cítil vůni zmoklého betonu.

Tu mu na tvář dopadla kapka vody.

„Mysli jen na to, co opravdu chceš, nic jiného není důležité. Ať uvidíš cokoli, myslí jen svým srdcem, očím věřit nesmíš. Jen na tobě teď stojí tvé štěstí a jeho život. Nenech se odradit. Rozhodni se tak, jak já nemohla...“ Mariina slova jí zněla v uších. Byla připravena.

Lucifer si přál provést to vlastním rohem, ale Marie ho uklidnila, že to není třeba. V jeskyni zůstaly rohy, co Taendris uzmula Sameranthovi. Chytla Matku za ruku. Světloňoš napráhl ruku. Zavřela oči.

Bolest byla jen v jeho těle, do mysli se mu nedostala. Ta byla naplněna světlem, klidem, jejím hlasem a tichým pleskáním kapek. Další kapka mu zchladila tvář. Bolest byla jen tam venku.

Nic necítila. Roh jí prošel a ona se rozplynula. Chvilí nebyla nic víc, než obláček kouře. Jako takový se začala rychle vpíjet do země.

Neslyšela nic. A pak tam najednou bylo tolik hluku a hlasů, že jí to skoro porazilo. Všichni se ubírali stejným směrem. Skoro vykřikla hrůzou. Tolik zlých tváří, tolik zruďných zvířecích hlav, tolik zloby. Bylo to jako zlý sen. Sam jí občas vyprávěl, jak vypadá jeho svět, ale když v něm teď byla, sama, zmatená a trochu vystrašená, bylo to něco jiného.

„Nevěř svým očím, mysli srdcem...“

Nikdo si jí zatím nevšiml, proto se schovala v jednom temném zákoutí a vzlétla. Držela se těsně u stropu jeskyně, schovávala se za krápníky visící od stropu, přelétala ze stínu do stínu. Po několika letech, alespoň tak se jí to jevilo, dorazila do nejpodivnější místnosti, kterou kdy viděla. O téhle jí Sam neřekl. Tušila proč.

Osmnáct hrotů hvězdice vryté do prachu a kamení, uprostřed kamenný oltář téhož tvaru, neuvěřitelné množství svíc, které planuly bledým modravým světlem. Byl to jako zlý prelud, ošklivá vidina. Postava na oltáři vypadala jako vrostlá do podkladu, nebo vytesána z jednoho kusu společně s podstavcem. Vypadal tak chladně, že jí srdce pokleslo a ona cítila, jak z ní uniká teplo. Přišla pozdě.

„Mysli jen na to, co opravdu chceš, nic jiného není důležité... Mysli jen svým srdcem, očím věřit nesmíš,“ opět si vzpomněla na Matčina slova. Rozhlédla se po hladových pohledech těch odporných tvorů. Náhlé jí oči utkvěly na jedné z nich.

Taendris se prodírala davem nestvůr, které se před ní rozestupovaly a za ní opět tvořily neproniknutelnou masu těl. Lis, i na tu dálku, zahlédla v jejich očích šílenství.

Náhle se jí zmocnila vlna zoufalství spojeného s odhodláním. Ted' nebo nikdy. Odrazila se od krápníku a klouzavým letem doplachtila na kraj hvězdice. Všechno utichlo. Cítila na sobě pohledy všech těch bídných tvorů. Z bledých svíc sálala horkost, ale nebylo to obyčejné teplo plamene. Natáhla ruku k Sameranthovi, ale rychle ucukla a sykla bolestí. Ruku měla náhle plnou puchýřů.

„Ted' už se k němu nedostaneš,“ zaslechla za sebou hlas podobný dechu požáru, *„do Clony šesti se nedostane žádná čistá duše. Ale smíš se dívat,“*

„Ale já musím,“ hleděla dál na téměř neživé tělo, *„musím za ním,“*

Celý dav nestvůr a pekelných stvoření se ani nepohnul, ale přesto bylo cítit, jak je každá stvůra napnutá a zvědavá, proč sem přiletěl Anděl, jak se sem vůbec dostal a co tu chce dělat. Kupodivu ani jeden z nich nechtěl nic udělat, nechtěl toho zářivého tvora zničit. Možná se každý z nich ve skrytu a zákrytech své temné duše bál toho jasu, kterým Lisabey tepala. Stála s napřaženou rukou těsně u pomyslné bariéry.

Taendris se pohrdlivě ušklíbala a přistoupila k oltáři, tasila dýku a začala jasným a řezavým hlasem pronášet rituální proslov. Lis jazyku nerozuměla, ale cítila, že slova jsou zlá, plná jedu a bolesti. Obrovská jeskyně, v jejíž středu se oltář nacházel, se rozezněla mumláním a broukáním. Pokud to byla píseň, byla to píseň zkázy a smrti.

„Mysli jen na to, co opravdu chceš...“ jakoby z dálky dolehl k ní ten sladký hlas, rozezněl se v její hlavě a přehlušil chór černých duší.

„... vdechuj tu vůni... a poslouchej...“

Všechno ho bolelo, chtěl to už skončit. Stále k ní upínal celou svou mysl. Viděl ji před sebou, slyšel její hlas, jakoby stála vedle něho, vnímal vůni. Tu zvláštní vůni, kterou cítil naposledy už tak dávno. To bylo ještě vše jednoduché a oni byli šťastní. Odkud vlastně znal tu vůni? Kde se vzala? Proč na ni musí myslet? A na koho to vlastně myslí? Tělo mu zkrivila bolest.

Cítila, jak jím zmítá agónie. Zdvihla hlavu a zavřela oči. Po chvíli jí na tvář dopadla kapka. Natáhla ruku před sebe a jako ve slepotě udělala krok vpřed.

Taendris zmlkla uprostřed slova, dýka v její ruce se změnila v rampouch, s výkřikem jej odhodila a sledovala, jak se vypařuje. Všechny svíce naráz pohasly a z jejich knotů se ke stropu upínaly kouřové prstíky, které se za každou cenu chtěly dostat odsud daleko.

Lisabey trochu zprůsvitněla, stala se čirým světlem a ozářila celou podzemní jeskyni. Všichni tvorové odvracely zraky s bolestnými steny a výkřiky, světlo se jim propalovalo do mysli. Jako mlhavý oblak proplula Clonou a vpila se do nehybného těla na oltáři.

Celá jeskyně potemněla, tma byla ještě hmatatelnější, než kdykoli před tím. Dav přízraků oněměl a čekal.

Věděl, že stále leží na chladném kameni, ale bylo mu blaze. Cítil se být plný světla a tepla, odpoutaný od okolního světa. Začal si vzpomínat.

„Neodcházej,“ ozvalo se okolo něj, „já tě nepustím,“ a odevšad se rozléhal tichý smích.

„... co opravdu chceš...“

A tu stála vedle něj a on byl stále připoután k oltáři, ale teď už se usmíval. Celý vypadal uvolněně a vyrovnaně.

„Vrat' se,“ zašeptala a políbila ho.

Nikdy si nemyslela, že bude mít tu možnost to udělat, nikdy si nemyslela, že to dokáže. Nikdy si nemyslela, že to může být tak krásné.

Otevřel oči a zhluboka se nadechl, jakoby se vynořil z hluboké vody. Okovy, které jej poutaly se proměnily v popínavé rostliny a odvinuly se ze zápěstí a kotníků s tichým šustěním. Po chvíli, kdy jen ležel a lapal po dechu, ztěžka slezl z podstavce. Narovnal se a přehlédl temný mlčenlivý zástup.

„Je po všem,“ oznámil jim a uchopil své rohy, „zříkám se Osudu,“ s těmito slovy sám zlomil rohy a pozdvihl je nad hlavu.

Vaetarunth vše sledoval z jakéhosi balkonu. Nechápal to, smířil se s tím, ale nechápal ten cíl. Při pohledu na Syna s rohy v rukou se v něm cosi zlomilo. Nadechl se. Ta vůně, ten zvláštní pach, který nikdy nepoznal tu najednou byl. Vůně mokrého betonu.

Lis se ho chtěla dotknout, ale malinký kousek nad jeho paži se zarazila. Obrátil k ní zasněné oči. Myslí už byl někde jinde.

„Odcházím,“ zašeptal davu, ale díval se jí při tom do očí.

Lehce se usmála a roztáhla křídla. Odnikud se ozval zvuk rolniček a světelný paprsek ozářil Lis i Sama. V zápětí bylo světlo všude a v dalším okamžiku už nebylo nic. Ani světlo ani Anděl ani Démon. Nebyl slyšet jediný zvuk a celé Peklo čekalo.

Nad zástupem se přenesl Vaetarunth, přistoupil k oltáři, přejel po něm rukou a oltář pukl. Svěsil hlavu a prohlásil: „Je po všem,“ nic víc, nic méně a odešel.

„... a bude to tak navěky...“

Bylo to jako ve snu. Lis stála na vrcholu světa uprostřed sněhové vánice. Mezi perutěmi se jí zachytily vločky jako perly a démanty. Stál proti ní, zahalen do mlhavého závoje tajících vloček vypařujících se těsně nad jeho tělem.

„Uděláš to pro mě?“ zeptal se jí Sameranth a přejel nad její tváří dlaní. Lisabey zavřela oči a mezi řasami jí proklouzla slza, která jako křišťálový kamínek skanula Sameranthovi do dlaně. Ten si jí přiložil na mizející jizvu na srdci.

Vločky se v jednom momentě zastavily a zůstaly viset v nehybném vzduchu. Samovy kočičí oči se rozšířily a získaly barvu nočního nebe, potom se vrátily do původní zlatohnědé. Rána na hrudi se zacelila.

„Mohu...?“ Lis nadořekla a lehce přejela Samovi po mizející jizvě. Sam zadržel dech a zavřel oči. Přiblížila se a opatrně mu položila hlavu na rameno. Objal jí jako křehkou květinu a zhluboka se nadechl vůně jejích vlasů. Po chvíli, která se jim zdála nekonečně krásná, vzala jeho hlavu do dlaní a lehce jej políbila na rty.

Sníh se v ten moment rozvířil a pokračoval ve svém ledovém tanci. Nad jejich hlavami se ozval hrom a ten byl následován bleskem. Lis se potichu zasmála a z očí jí kanuly křišťálové slzy, které Sam chytal do dlaní a vsazoval jí je do křídel.

Marie si vydechla.

„Povedlo se,“ usmál se Lucifer a pohlédl na Něj, „ještě stále chceš trestat ty, jež si už tolik vytrpěli?“

„Ty mě nebudeš poučovat,“ řekl On s jiskrou v oku a lehkým úsměvem.

„Takže je konec? Už se nikdy nic takového nestane?“ optala se Matka s trochou úzkostí v hlase.

„Nikdy,“ usmál se měkce, „a kdyby přeci hrozilo opakování Prorocství a já chtěl, opět neprávem, zabránit jeho naplnění, smíš mi tento okamžik připomenout,“ a pohládl Marii po vlasech.

Zhluboka se nadechl. Hm, ta zvláštní vůně...

„... takže tohle je začátek...“

Lidé se utíkali schovat před bouří. Hodně z nich déšť proklínalo, protože jim poničil pečlivě vybrané oblečení na důležitou schůzku. Někteří vběhli do kavárny, kde narazili na dávné přátele. Některé dvojice se k sobě choulili a přáli si být už doma a dát si skleničku vína v horké vodě a potom si třeba společně pustit nějaký film. Někteří ale ani neotevřeli deštník nebo si nezakryli hlavy novinami, prostě jen tak procházeli po ulici a nastavovali tváře kapkám deště. Ti lidé, i když to možná nevěděli, ale cítili ve skrytu duše, byli šťastní, protože na ně působilo ono kouzlo bouře.

Pršelo dlouho, hřmělo a blýskalo se... a všude to vonělo.

Tančili a smáli se dlouho, dokud už jim nezačalo být chladno. Déšť vše omyl svou čistou dlaní a nechal jen osvěžené stromy, lesklé kamení a ve vzduchu visící tu vůni. Tu krásnou vůni vlahých nocí. Vůně zmoklého betonu...

∞ Konec ∞